

Notes històriques

La desamortització eclesiàstica a la Baronia de Montbui

Aquest és un tema poc estudiat i per altra banda prou interessant del pas dels nostres pobles ja que ens podria aproximar al coneixement d'una possible reestructura de la propietat. La desamortització iniciada a final del segle XVIII però centrada en el segle XIX en les seves diverses etapes, pretenia acabar amb els béns lligats a institucions civils i eclesiàstiques que dificultaven un canvi social i econòmic basat en un major repartiment de la propietat i en un increment de la productivitat. Aquesta era la teoria, però la pràctica fou molt diferent ja que només tenien capacitat adquisitiva suficient aquells que ja disposaven d'un gran patrimoni i no pas el petit pagès arrendatari.

La incidència del procés de desamortització en els nostres pobles no pot ésser massa important, ja que terres reials pràcticament no n'hi havien i les propietats eclesiàstiques eren força modestes, tot i així seria interessant fer un seguiment del procés. De moment ens limitarem a descriure els béns del clergat secular, que pertanyien a les parròquies, i del monestir de St. Miquel del Fai en relació a la llei de l'any 1841 que obligava a que fossin desamortitzats.

S'inicia l'informe tramès a l'Intendent de la província de Barcelona pels béns de la parròquia de Sta. Eulàlia. Pel que fa a finques urbanes totes elles les tenia Francesc Brustenga i eren: can Brustenga, can Trias del Bosc, can Dalmau, can Rulla i can Dalmau de St. Simple, de totes elles en pagava uns censos i unes rendes en espècie que acostumaven a ser de blat.

La resta són peces de terra: 2 del voltant de la rectoria, una de bosc i una altra d'oliveres al costat del safareig, no consta qui ho explotava però si el pagament d'un cens i una renda en segol, ordi, oli i aglans; 2 peces més (de la Rovira i can Trias) que tenia el mateix Brustenga; 1 peça gran dita «can Trias del Pla» que la tenia el Padró de Plegamans; i una darrera peça del Parellada de l'Ametlla.

Acaba la declaració, com en tots els altres casos, dient que no es marquen la Rectoria ni el seu hort ja que la llei els exceptua, s'entén que queden com a vivenda i manteniment del rector.

Continua la declaració amb els béns d'una institució que deuria existir en la mateixa parròquia de Sta. Eulàlia amb el nom d'Administració de la Lam-